

Livets balancer

Kristian Bisgaard, 2018

D A/C# Bm7 Em7 D/F# A(sus4) A

Jeg går i dug- vådt_ græs_ og tæn-ker på li - vets ba- lan - cer_ og

5 D/F# Bm7 Em7 D/F# A(sus4) A

un-dres ved for - skel-len mel - lem mi - ne valg og præ - fe - ren - cer. At

9 G A/C# D G A D G A/C#

bli-ve nok sig_ selv_ dog sig selv al - drig nok, at sø-ge selv sit_ held

14 D G A Bm7 G A Bm7 A/C#

men gø-re det i flok. Det er så svært at stik-ke en kurs_ og fin - de ve-jen

19 D G A/C# D A/C# Bm7 A G A D

frem, at træ-de en sti_ til_ e - get_ hus, men hol-de sin dør lidt på klem.---

1. Jeg går i dugvådt græs og tænker på livets balancer
og undres ved forskellen mellem mine valg og præferencer.
At blive nok sig selv - dog sig selv aldrig nok,
at søge selv sit held - men gøre det i flok.
Det er så svært at stikke en kurs og finde vejen frem,
at træde en sti til eget hus, men holde sin dør lidt på klem.

2. Jeg står i sjaskvåd sne og kæmper med modets restancer,
jeg mister så ofte min modstand i mit sinds små konferencer.
Selv når jeg føles stærk - så står jeg sjældent fast,
jeg tvivler på mit værk - og ændrer mig i hast.
Det er så hårdt at stå i sin tvivl - la' kongen være knægt,
at drømme sig mer' end sjældent skøn og være så langt fra perfekt.

3. Jeg ser en tordensky og tænker at ta' et par chancer,
at vælge at satse, trods frygten, på mit livs frie avancer.
At købe andre plads - men aldrig give køb,
at bygge hus af glas - og fjerne livets svøb.
Det er så strengt at ændre sin vej, at sætte viljen fri,
at finde sit mod er livets kunst - før livet en dag er forbi.

4. Jeg er i mørkets dal og flygter ind i mine trancer,
mit sidste lys svinder i natten til en lyd af ambulancer.
Hvem er min stok og stav? Hvor er mit livets salt?
Hvis blot du tog min grav - jeg ofred' gerne alt.
Det er så tungt at bære sin død - når mørket gemmes bort,
men leves dit liv på tro og trods - da findes selv lyset i sort.

5. Jeg ler i forårssol og glædes ved dagens nuancer
og dvæler forløst ved det skønne i et men'skelivs kadencer.
At alt går op og ned - og ofte rundt i ring,
at al min kærlighed - fik jeg for ingenting.
Det er så let at tænde en gnist - når ilden blot får luft,
når gløderne ulmer i dit bryst - får evighedshåbet sin duft.

Simon Lægsgaard, 2018